

Æblet falder ikke langt fra stammen, siger vi, når et barn ligner sin mor eller sin far.

Nu skulle denne prædiken jo på en eller anden måde have noget med æbler at gøre, så jeg synes selv, det er en ret fiks indledning. Ikke mindst fordi den også rammer lige præcis ind i centrum af det, prædiketeksten i dag handler om.

Jesus er midt i et større opgør med de toneangivende blandt jøderne. Saddukæerne har stillet en fælde for ham, men han har afvæbnet dem, og nu prøver farisæerne også at fange ham i at være i konflikt med de bibelske skrifter, og de spørger hvilket der er det største bud i loven, formodentlig ud fra den bagtanke, at hvad han end svarer vil de kunne finde et andet bud, som han så tilsidesætter.

Jesus svarer ved at på en måde at opsummere hele den samlede bibelske lov i to bud. Hele loven handler om at elske Gud og medmennesket.

Hvis man tænker nærmere over Jesu svar, er det nærmest et jordskred, Jesus sætter i gang. For når det vigtigste i et menneskes liv er at elske Gud over alt andet og at elske sit medmenneske som sig selv, så betyder det jo, at det der til daglig fylder vore tanker og bekymringer, spørgsmålet om, hvordan jeg selv skal klare mig igennem dagen og vejen og ikke mindst livet med de andre forvandles til et spørgsmål om, hvordan jeg kan bringe mig selv i spil i en lovprisning af Gud og i et samspil hvor livet bliver sjovere, gladere og bedre for alle.

Jeg kommer til at tænke på et meget sygt menneske, jeg kendte, som havde været til en af utallige konsultationer på sygehuset og fået at vide, at nu var der ikke mere at gøre. Da hun var kommet hjem sad vi og talte om terminalpleje og død og begravelse, indtil hun pludselig sagde: nej nu orker jeg altså ikke at tale om død mere, skal vi ikke spille et eller andet? Og så satte vi os til at spille krible-kryds eller et andet af de spil, vi plejede at spille.

Man kan sige, at der ikke er megen lovprisning i at spille krible-kryds. Nej, men der sker det, at man træder ud af fokuseringen på sig selv og ind i et samspil med andre. Der sker en befrielse, som består i, at man føres ind i det liv, man altid har fælles med alle andre, så længe, man har det. Og kan man ovenikøbet glæde sig over den stump liv, man har tilbage sammen med andre, så er det en lovprisning af den Gud som giver livet.

Hvordan det?

Livet har du bare! Du har ikke selv den mindste andel af æren for at du lever. Dine forældre har heller ikke, for de anede ikke hvem du ville være, da de avlede dig. Du er til, som den du er, uden at du kan pege på nogen eller noget, der har gjort dig til den, du er. Og i kraft af kompleksiteten i det arvemateriale, vi bærer rundt på, gælder det formodentlig, hvad enten man er blevet til ved naturlig eller kunstig befrugtning. Og netop det, at vi er her, og at der i det hele taget er noget, uden at vi kan forklare hvorfor der er noget og ikke ingenting, det er det, vi udtrykker ved at sige, at vi og verden er skabt af Gud.

Det er dette ubegribelige under i alt liv og dermed også i ethvert menneskeliv, Jesus peger på når han siger, at det største bud i loven er, at du skal elske Herren din Gud af hele sin sjæl og din næste som dig selv.

"Det är en rasande tur att du lever, min vän, och kan valsa omkring uti Havanna!" sang Evert Taube, og det er en tilsvarende konstatering af livets og tilværelsens underfuldhed vi møder i Jesu svar til farisæerne.

Straks derefter stiller Jesus så farisæerne et modspørgsmål: "Hvis søn er Kristus?". Og det er her det med æblet og stammen kommer ind i billedet. Man kan synes, det er et underligt, spørgsmål, der ikke rigtigt har

noget med det foregående at gøre. Men meningen må være, at Jesus gennem sit spørgsmål prøver at få farisæerne - og os – til at indse med hvilken ret, han har givet det svar, de lige har hørt.

Nu var det formodentlig ikke mange farisæere, der troede at Jesus var Kristus, messias. Men det var den tro, der bredte sig efter hans død og opstandelse, så det er nok snarest os og i det hele de kristne, dette afsnit er møntet på.

Jesus viser med Det gamle Testaments hjælp, at det var forkert, når den almindelige opfattelse var, at Messias ville være et menneske af Davids afstamning. For i salmernes bog, som betragtes som Davids værk, taler David om messias som sin Herre, og så kan han jo ikke være hans søn. I alt fald ikke i et samfund som det jødiske, hvor en far betragtes som familiens overhoved. Men i lyset af Jesu død og opstandelse, forstår vi, at Messias, Kristus, er andet og mere end en ny menneskelig hersker af Davids afstamning. Kristus er Guds søn, Jesus, som Gud selv har sendt ind i verden, og som Gud har grebet i hans død og rejst op til liv i evighed som et tegn for os alle sammen. Kristus er altså Guds søn! Det er det, der er pointen!

Det er altså Guds søn, der fortæller os, at meningen med livet er at det skal leves som et under, som noget helt uselvfyldeligt, vi ikke har krav på, men som vi skal glæde os over og dele med dem der omgiver os, mens vi har det.

Æblet falder ikke langt fra stammen.... Det Jesus fortæller os om vores liv og verden og meningen med det hele, det er ikke noget, han selv finder på, men det er noget, han deler med sin far, den almægtige, uudgrundelige Gud, der var før noget blev til, som aldrig selv er blevet til og som aldrig vil forsvinde. Men som er i al evighed.

Jesus har fået liv i verden for at vi gennem ham skal kende Gud og vide hvem Gud er, sådan at vi kan leve vore liv i forvisningen om, at det mirakel vort liv er ikke blot er et tilfælde, som forsvinder igen, men er Guds værk, et værk han har ladet blive til for at den evige kærlighed, der fylder Gud selv, skal få tid og rum i en verden, som i sig selv er et mirakel.

Naturligvis må alt dette her rejse spørgsmålet om, hvordan man i det hele taget så skal bære sig ad med at slippe sig selv og sine egne bekymringer og hengive sig til livets under i glæde over at man har fået det. Det får vi ikke noget svar på. Og det kan man i det hele taget nok slet ikke her på jorden, når det kommer til stykket, ikke som sådan en permanent lyksalighed i alt fald. Men Jesu ord kan ikke desto mindre en gang imellem få os til at løfte blikket mod himlen og glæde os over at vi er til og give andre mennesker del i vor egen glæde ved at give den videre til dem i et smil eller et kram.